

**Όποιος θεωρεί ότι οι Δυτικοί συρρέουν στον Isil εξαιτίας του πολέμου στο Ιράκ είναι
φαντασιόπληκτος**

Γράφει ο: Dr. Azeem Ibrahim)

Το Isil και η τζιχαντιστική του ιδεολογία εκμεταλλεύεται αποκλειστικά υποβόσκουσες συγκρούσεις και προσφέρουν μία θεωρία συνωμοσίας ως λύση: για τίποτα από αυτά δεν ευθύνεσαι εσύ.

Όταν οι ακραίοι ισλαμιστές διαπράττουν κάτι αποτρόπαιο, πολύ συχνά προσπαθούν να το νομιμοποιήσουν ως δικαιολογημένη αντίδραση στην εξωτερική πολιτική της Δύσης προς τον Μουσουλμανικό κόσμο. Η Δύση είναι ο εισβολέας στους «Μουσουλμανικούς τόπους», καταπιέζει τους Μουσουλμάνους, οπότε μία αντίδραση ανάλογης βιαιότητας είναι δίκαιη και σωστή.

Θα ξεκινήσω εκθέτοντας το προφανές: Η εξωτερική πολιτική της Δύσης στη Μέση Ανατολή υπήρξε υπερβολικά δυσλειτουργική και πολύ συχνά υπεύθυνη για τα καταστροφικά αποτελέσματα που ακολούθησαν. Ο πόλεμος του Ιράκ είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα, αλλά αυτό το θέμα ανάγεται έναν αιώνα πίσω. Ωστόσο, **η εντύπωση πως άνθρωποι, τόσο στη Μέση Ανατολή όσο και στη Δύση, γίνονται ακραίοι του Ισλάμ αντιδρώντας στην παρέμβαση της Δύσης στον Μουσουλμανικό κόσμο είναι ανοησία.**

Ο ισχυρισμός αυτός δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ένα ρητορικό έρεισμα με σκοπό την υποστήριξη της «θεολογίας» της καταγγελίας και της θυματοποίησης του τζιχαντισμού. Ο σκοπός του είναι να χρωματίσει τη ασπρόμαυρη μανιχαϊστική τους κοσμοθεωρία - Εμείς εναντίον Αυτών - η οποία συντηρεί ως «απαραίτητες» ενέργειες τις πιο φρικτές επιτυχίες των τρομοκρατών στον διαχρονικό πόλεμο του «καλού» εναντίον του «κακού»: «Μας επιτίθενται! Με δυσκολία αμυνόμαστε! Εμείς είμαστε οι καλοί σε αυτόν τον αγώνα!» Προφανώς, πρέπει να εκπαιδεύσουν τα παιδιά να σκοτώνουν με ανάληκτη και άσκοπη βαρβαρότητα προφασιζόμενοι αυτοάμυνα.

Αν επρόκειτο πράγματι για αντίδραση του σύγχρονου παγκόσμιου τζιχαντισμού στον «ιμπεριαλισμό» της Δύσης στη Μέση Ανατολή, θα περιμέναμε αυτό το κίνημα να έχει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και να δρα με συγκεκριμένο τρόπο. Για παράδειγμα, θα περιμέναμε το κίνημα αυτό να προσπαθεί να ενώσει τους Μουσουλμάνους, ακόμα και τους

μη Μουσουλμάνους, σε έναν αγώνα εναντίον της επιθετικότητας των ιμπεριαλιστών της Δύσης, στοχεύοντας συγκεκριμένα Δυτικά περιουσιακά στοιχεία και συμφέροντα.

Ωστόσο το Isil και οι όμοιοί τους κάνουν ακριβώς το αντίθετο. Γίνεται κατ' επανάληψη, αλλά δεν φαίνεται να το συνειδητοποιούν οι Δυτικοί: **ο πρώτιστος στόχος του Isil και παρόμοιων ομάδων δεν είναι η Δύση.** Είναι οι υπόλοιποι Μουσουλμάνοι, και κυρίως, οι Σίιτες Μουσουλμάνοι. Στοχεύουν όμως και σε άλλες εθνικές, θρησκευτικές και φυλετικές ομάδες.

Οι επιθέσεις στη Δύση είναι σχετικά σπάνιες και μικρής έκτασης σε σχέση με αυτά που αντιμετωπίζουν οι άλλες ομάδες. Η μεγαλύτερη επίθεση με στόχο τη Δύση έγινε στο Παρίσι τον περασμένο Νοέμβριο. Σκοτώθηκαν 130 άνθρωποι και τραυματίστηκαν 368. Μία φοβερή επίθεση, σε κάθε περίπτωση, αλλά κάντε μία σύγκριση με τις επιθέσεις εναντίων της μειονότητας των Yazidi. Τον Οκτώβριο του 2014, το Isil εκτέλεσε 1700 σίιτες στο Camp Speicher και σφαγίασε άλλους 670 σίιτες αιχαλώτους στο Tikrit. Το 2015, το Holocaust Memorial Museum των ΗΠΑ εκτίμησε πως το ISIS είχε διαπράξει γενοκτονία εναντίον των Yazidi. Είχε ακόμα διαπράξει εθνοκάθαρση και εγκλήματα πολέμου εναντίον των Σιτών, των Κούρδων, των Χριστιανών, των Μανδαίων και άλλων ομάδων.

Μικρής έκτασης επιθέσεις, με λιγότερα από 10 θύματα είναι πολύ συχνότερα. Στη Δύση, τον περασμένο χρόνο, συνέβησαν με συχνότητα ένα κάθε δύο τρεις μήνες. Στη Μέση Ανατολή, τυχαίες δολοφονίες Σιτών ή εκρήξεις σε αγορές και τζαμιά Σιτών συμβαίνουν σε καθημερινή βάση.

Και ας μην ξεχνάμε πως οι επιθέσεις που πραγματοποιούνται στη Δύση, ειδικά οι πιο πρόσφατες στις ΗΠΑ, ισχνή διασύνδεση έχουν με το Isil. Συχνά πρόκειται για έναν ή δύο οπλοφόρους που «δηλώνουν αλληλεγγύη» στο Isil μέσα από το υπνοδωμάτιό τους, αλλά πέρα από αυτό, δεν έχουν καμία άλλη επαφή με την οργάνωση.

Για το Isil αυτές οι επιθέσεις είναι σημαντικές για τις δημόσιες σχέσεις και για την προβολή τους. Τους βοηθούν να στρατολογήσουν αλλοδαπούς μαχητές για τις μάχες τους στη Μέση Ανατολή. Και η κάλυψη αυτών των περιστατικών από τα ΜΜΕ της Δύσης τους προσδίδει αίγλη και κύρος. Αλλά γι' αυτούς, οι αληθινές μάχες είναι αυτές που γίνονται εναντίον της ηγεσίας των Σιτών του Ιράκ, της Συρίας και των Κούρδων. Και κάθε μη Σουνιτική (γι' αυτούς μη Μουσουλμανική) μειονότητα που βρίσκεται στους «Μουσουλμανικούς τόπους».

Αν το Isil ήθελε πράγματι να προστατέψει τη Μέση Ανατολή από την Δυτική «επιθετικότητα», **γιατί στην ευχή θα έκαναν επίθεση στην Ινδονησία, τη μεγαλύτερη μουσουλμανική χώρα στον κόσμο;** Η Ινδονησία δεν είχε καμία απολύτως σχέση με την

εξωτερική πολιτική της Δύσης. Η μοναδική της «αμαρτία» είναι πως ασκεί πολύ επιτυχημένα μία πολύ ανεκτική και ανοιχτή προς όλους μορφή του Ισλάμ. Και για τον Isil δεν υπάρχει τίποτα πιο απειλητικό από μία μορφή του Ισλάμ που συμβιώνει ειρηνικά με τον υπόλοιπο κόσμο και μάλιστα το κατορθώνει αυτό με μεγάλη επιτυχία. Η Ινδονησία δεν καταπιέζεται από τους Σταυροφόρους και τους Σιωνιστές και τα πάει καλά με όλες τις ισλαμικές σχέτες και όλες τις μη ισλαμικές θρησκείες. Αυτό είναι που τους καθιστά «αν-ισλαμικούς» Σύμφωνα με τη στρεβλή ιδεολογία των τζιχαντιστών, επειδή η Ινδονησία δεν ταιριάζει στην ιδεολογία της καταγγελίας και της θυματοποίησης, είναι αδύνατον να είναι ισλαμική!

Αλλά τι συμβαίνει με τους Μουσουλμάνους που ριζοσπαστικοποιούνται στη Δύση; Νέοι και νέες που γεννήθηκαν και ανατράφηκαν εκεί, κι ωστόσο γίνονται φανατικοί και είτε πραγματοποιούν επιθέσεις στους δρόμους της Δύσης, είτε ταξιδεύουν στη Συρία για να λάβουν μέρος στον πόλεμο εκεί. Ο φανατισμός τους οφείλεται άραγε στην παρέμβαση της Δύσης στη Μέση Ανατολή;

Όχι. Η ριζοσπαστικοποίηση είναι ένα σύνθετο φαινόμενο. Όσοι είναι αυτοί που φανατίστηκαν στη Δύση άλλοι τόσοι είναι οι λόγοι για τους οποίους συνέβη αυτό. Ο καθένας από αυτούς έχει τη δική του ιστορία με ένα σωρό διαφορετικές αιτίες, λίγο πολύ λογικές, για τις οποίες κατέληξαν φανατικοί. Εν τούτοις, μπορούμε επίσης να δούμε κάποια ισχυρά μοτίβα ανάμεσά τους, τα οποία αναδύονται από τις διεπιστημονικές έρευνες του φαινομένου. Για παράδειγμα, οι περισσότεροι προέρχονται από ανασφαλές και ασταθές κοινωνικό περιβάλλον και διαθέτουν ιστορικό μικροπαραβατικότητας, αλκοολισμού και τοξικομανίας. Είναι επίσης αξιοσημείωτο πως αυτή η τάση είναι ιδιαίτερος ελκυστική στους λευκούς Δυτικούς που έχουν προσηλυτιστεί στο Ισλάμ. Αυτοί είναι πιθανό να αισθάνονται πως η ζωή τους δεν έχει στόχο, πως είναι αποδυναμωμένοι και αποστερημένοι. Νιώθουν πως δεν ορίζουν τις τύχες τους.

Αυτό που τους προσφέρει το Isil είναι η άμεση αποδοχή. Επιπλέον τους προσφέρει έναν σκοπό και μία κατεύθυνση στη ζωή τους. Μπορεί τη μία μέρα να είσαι ένα αξιοθρήνητο «βαποράκι», αλλά μόλις πετάξεις προς την Τουρκία και περάσεις τα σύνορα της Συρίας, μεταμορφώνεσαι αμέσως σε πολεμιστή του Θεού.

Οι μαχητές λαμβάνουν τη διαβεβαίωση της σωτηρίας στην άλλη ζωή και την ευκαιρία να ιδρύσουν μία πολιτική ουτοπία στη γη. Κάτι που κανείς, πουθενά αλλού στον κόσμο, δεν μπορεί να προσφέρει μετά την κατάρρευση του κομμουνισμού. Εκτός από αυτά έχουν την ελευθερία να απελευθερώσουν την πολεμική και σεξουαλική τους επιθετικότητα. Αποδεικνύεται από μελέτες ότι αυτοί που στρατολογούνται έχουν αρκετή επιθετικότητα και

των δύο ειδών. Πού αλλού μπορεί να ικανοποιήσεις την ανάγκη να ανήκεις κάπου, τον σκοπό της ίδρυσης ενός παραδείσου στη γη, την ευκαιρία να σκοτώνεις τους κακούς και να κάνεις σκλάβες σου όσες από τις «γυναίκες τους» μπορείς; Προερχόμενος από πολιτισμούς όπως ο δικός μας, που αποθεώνει την σεξουαλική υπεροχή, τη βία, και την πολιτική ουτοπία, είναι παράξενο που τόσοι πολλοί πλανώνται από τις υποσχέσεις του Isil;

Η εξωτερική πολιτική της Δύσης; Φυσικά, γιατί όχι; Ακούγεται πολύ ισχυρό επιχείρημα. Αλλά είναι αυτό που τους κάνει να ξυπνούν με ενθουσιασμό κάθε πρωί; **Αν η Δύση αποχωρούσε αύριο από τους «Μουσουλμανικούς τόπους», θα βλέπαμε κάποια βελτίωση στην κατάσταση της Μέσης Ανατολής;** Και υπάρχει άραγε τρόπος να αποκόψουν όλες οι Δυτικές χώρες κάθε δεσμό με τη Μέση Ανατολή τόσο δραστικά, ώστε να μπορούμε να πούμε ότι «αποχώρησε από τους Μουσουλμανικούς τόπους»; Στο μυαλό αυτών των φανατικών, και το να μιλάς σε μη Μουσουλμάνους μπορεί να μολύνει την ηθική σου καθαρότητα.

Το συμπέρασμα είναι πως **σε μεγάλο βαθμό αυτό το παράπονο εναντίον της εξωτερικής πολιτικής της Δύσης δεν είναι τίποτ' άλλο παρά μια άσκηση στην άρνηση:** αυτό που αρνούνται στον Μουσουλμανικό κόσμο, και οι νέοι Μουσουλμάνοι στις χώρες μας, είναι πως για όλα τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι Μουσουλμάνοι στις χώρες τους δεν φταίει κανένας άλλος εκτός από τους Μουσουλμάνους που ζουν εκεί. Οι τοπικές σχέτες, οι συγκρούσεις ανάμεσα στις φυλές, οι αντιπαλότητα ανάμεσα στο Ιράν και τη Σαουδική Αραβία, η αχαλίνωτη διαφθορά και η χρόνια οικονομική κακοδιαχείριση, η κατάφωρη κοινωνική ανισότητα ανάμεσα στο μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού και μία ολιγομελή ελίτ που μονοπωλεί το πετρέλαιο και άλλους ζωτικούς πόρους, και ένας διογκωμένος πληθυσμός νέων χωρίς καμία οικονομική προοπτική, που δεν έχει τίποτ' άλλο να κάνει από το να αρπάξει ένα καλάσνικοφ. Αυτά είναι τα θεμελιώδη προβλήματα της Μέσης Ανατολής, που δεν έχουν καμία σχέση με την εξωτερική πολιτική της Δύσης. Αλλά αυτά είναι που φανατίζουν τους ντόπιους πληθυσμούς.

Το Isil και η τζιχαντιστική του ιδεολογία εκμεταλλεύεται και ενισχύει αυτές τις συγκρούσεις που υποβόσκουν και προσφέρουν μία θεωρία συνωμοσίας ως λύση: Τίποτα απ' όλα αυτά δεν είναι δικό σας λάθος. Κάποιος γιγάντιος κακός, μακριά από εδώ, δημιούργησε όλα σας τα προβλήματα. Εσείς είσαστε καλοί άνθρωποι, και όλα αυτά θα διορθωθούν με μαγικό τρόπο αν πάμε τώρα και σκοτώσουμε τους κακούς. Ποιοι είναι οι κακοί; Μην σας απασχολεί αυτό, θα σας τους δείξουμε μόλις φτάσουμε στο πεδίο της μάχης. Στην ψυχιατρική, ονομάζουμε με

σεβασμό αυτή τη συμπεριφορά «άρνηση» και «μετάθεση». **Στον αληθινό κόσμο θα πρέπει να το ονομάσουμε «εργαλειοποίηση» της θρησκείας στην υπηρεσία μιας ιδεολογίας του θανάτου.** Και μία πραγματική τραγωδία.

Δημοσιευμένο στην

<http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/islamic-state/12162824/Anyone-who-think-Westerners-are-flocking-to-Isil-because-of-the-Iraq-war-is-a-fantacist.html>

και μεταφρασμένο στις 19 Φεβρουαρίου 2016 στο

<http://skepteon.blogspot.gr/2016/02/isil.html#more>

Σημείωση

Οι όροι όροι ISIS (ελλ: ΙΚΙΣ), ISIL (ελλ: ΙΚΙΛ) και Ισλαμικό Κράτος είναι ένα και το αυτό. Το ISIS αναφέρεται σε περιοχές της Συρίας, ενώ το ISIL αναφέρεται στην ευρύτερη περιοχή του Λεβάντε, όπως ονομαζόταν παλαιότερα αυτή η περιοχή.

ΙΚΙΣ = Ισλαμικό Κράτος στο Ιράκ και τη Συρία

ΙΚΙΛ = Ισλαμικό Κράτος στο Ιράκ και το Λεβάντε